

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.668 van 5 september 2016
in de zaak A. 218.000/XIV-36.854**

In zake : Asim JAMAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Evelien Vanbilsen
kantoor houdend te 3980 Tessenderlo
Neerstraet 40
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 3 november 2015 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evelien Vanbilsen, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Brecht Vandenberghe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt naar eigen zeggen België binnen op 12 oktober 2015 en dient op 13 oktober 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en 16 jaar oud te zijn. Verzoeker wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij doch de dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven), departement Tandheelkunde, ondergaat verzoeker op 20 oktober 2015 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 3 november 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de

programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede [van de dienst Voogdij] van Mijnheer Asim JAMAL [...] van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert aan dat hij ter staving van zijn minderjarige leeftijd twee originele en officiële documenten bijbrengt, te weten zijn geboortecertificaat en een schoolattest. Overeenkomstig artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 34 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’ (hierna: het WIPR) bezit de originele geboorteakte uit Afghanistan bewijswaarde. Daarnaast houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat verzoeker de mogelijkheid moest krijgen de nodige stukken over te leggen die zijn feitenrelaas kunnen ondersteunen en dit geloofwaardig kunnen maken. Bij zijn aankomst in België had verzoeker de voornoemde stukken niet in zijn bezit en hij beschikte niet over de nodige begeleiding en hulp bij het zoeken naar bewijsmateriaal. De stukken zijn hem pas recent bezorgd vanuit Afghanistan, waardoor verzoeker ze ook nu pas kan bijbrengen als bewijs van zijn leeftijd. Verzoeker acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat hem niet de mogelijkheid werd gegeven de nodige stukken over te leggen die zijn versie van de feiten geloofwaardig hadden kunnen maken. Hij vraagt derhalve dat in de huidige procedure rekening wordt gehouden met de door hem bijgebrachte officiële documenten, dat de gegevens daarvan zouden primeren op het resultaat van het leeftijdsonderzoek en dat de bestreden beslissing bijgevolg zou worden vernietigd.

Beoordeling

5. De bestreden beslissing wordt gedragen door het motief omtrent het resultaat van het medisch onderzoek, dat uitdrukkelijk in die beslissing wordt vermeld. Naar luid van artikel 7, §1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, “onmiddellijk” een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Artikel 7, §2 van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan 18 jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

Anders dan verzoeker voorhoudt, dient een geboortecertificaat uit zijn land van herkomst niet te primeren op het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van het WIPR, naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel. *A fortiori* geldt dit voor een schoolattest.

De dienst Voogdij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve niet geschonden door de bestreden beslissing te nemen zonder af te wachten of verzoeker documenten, zoals te dezen een geboortecertificaat en een schoolattest, zou bijbrengen.

6. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de motiveringsplicht en “gerede twijfel over de betrouwbaarheid medisch onderzoek”. Hij voert aan dat de bestreden beslissing, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen’, geen concrete informatie bevat over de aard van het onderzoek dat verzoeker onderging. Uit de beslissing kan niet worden afgeleid op welke wijze de leeftijd werd vastgesteld en op welke grond werd beslist dat verzoeker op 20 oktober 2015 een leeftijd van 20,6 jaar zou hebben met een standaarddeviatie van twee jaar. Verzoeker vervolgt dat nergens wordt vermeld welke methode werd gebruikt en welke onderzoeken werden uitgevoerd en dat er gerede twijfel bestaat over de betrouwbaarheid van dergelijke onderzoeken. Er bestaan leeftijdsonderzoeken om via röntgenfoto’s de skeletleeftijd vast te stellen, om via een onderzoek van het gebit de skeletleeftijd vast te stellen, om de leeftijd via externe kenmerken van de lichaamsbouw vast te stellen en sociaalpedagogische leeftijdsonderzoeken. Verzoeker heeft het recht te weten op grond van welke onderzoeksmethode de bestreden beslissing is genomen. Hij wijst verder op kritiek in de medische wereld op de leeftijdsonderzoeken omdat ze niet zijn ontwikkeld om de werkelijke leeftijd nauwkeurig te bepalen, omdat het onderzoek van het gebit het minst betrouwbare is en omdat de foutenmarge niet meer overeenstemt met de huidige snellere lichaamsontwikkeling van jongeren. Ook de levenswijze, voedingsgewoonten, etnische afkomst en de specifieke achtergrond van verzoeker in Afghanistan spelen mee, zonder dat blijkt dat hiermee werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Indien verzoeker aan een sociaalpedagogisch leeftijdsonderzoek werd onderworpen, stelt hij zich de vraag of de communicatie met de onderzoeker voldoende kwaliteitsvol was.

Beoordeling

8. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is.

Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd. De formelemotiveringsplicht vereist evenmin dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Verzoeker geeft aan dat hij de resultaten van het medisch onderzoek niet heeft ingezien. Nochtans bevinden deze zich in beginsel in het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat hij er geen kennis van kon nemen.

De bestreden beslissing wordt gedragen door het motief omtrent het resultaat van het medisch onderzoek. Dit motief is door de wet zelf als ultiem bewijsmiddel ingesteld om de leeftijd van een verzoeker te achterhalen in geval van twijfel omtrent de door hem opgegeven leeftijd. Verzoeker beperkt zich tot een algemene en niet onderbouwde kritiek op het medisch onderzoek. Hij toont niet concreet aan dat het te dezen uitgevoerde onderzoek op ondeskundige wijze is verlopen en dat het resultaat van de leeftijdsanalyse onbetrouwbaar is. Overigens dient niet de exacte leeftijd van de betrokkene te worden bepaald maar dient enkel uitsluitel te worden gekregen over het feit of hij de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt of niet. Hierbij werd een standaarddeviatie van twee jaar gehanteerd om de ondergrens van de geschatte leeftijd te bepalen. Dit leidde hoe dan ook tot een leeftijd van minstens 18 jaar.

9. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker werpt in een derde middel de “schending van de belangen” op. Hij voert aan dat op grond van artikel 2, tweede lid, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 en van artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind de belangen van het kind “de eerste overweging” vormen. Ten gevolge van de bestreden beslissing wordt verzoeker verder als een meerderjarige behandeld, hetgeen een ernstige impact heeft op hem. Indien zijn asielaanvraag wordt afgewezen, zal hij niet meer het gunstige statuut van niet-begeleide minderjarige genieten. Bovendien verliest verzoeker de noodzakelijke bijstand van een voogd.

Beoordeling

11. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind in het Belgische recht, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker meer dan 18 jaar is. Verzoeker toont de onwettigheid van deze vaststelling niet aan, zodat hij zich niet op die verdragsbepaling kan beroepen. Om dezelfde reden kan verzoeker zich evenmin beroepen op artikel 2 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002.

12. Het derde middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams